

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen)

den 15 januari 2015 *

”Statligt stöd — Stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter — De franska myndigheternas planerade omstrukturingsstöd till SeaFrance SA — Kapitaltillskott och lån som SNCF beviljat SeaFrance — Beslut i vilket stödet förklarades oförenligt med den inre marknaden — Begreppet statligt stöd — Kriteriet om en privat investerare — Riktlinjer för stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter”

I mål T-1/12,

Republiken Frankrike, inledningsvis företrädd av E. Belliard, G. de Bergues och J. Gstalter, därefter av G. de Bergues, D. Colas och J. Bousin, samtliga i egenskap av ombud,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av V. Di Bucci, B. Stromsky och T. Maxian Rusche, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2012/397/EU av den 24 oktober 2011 om det statliga stödet SA 32600 (2011/C) – Frankrike – Omstruktureringsstöd till SeaFrance från SNCF (EUT L 195, 2012, s. 1),

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av ordföranden D. Gratsias samt domarna M. Kancheva och C. Wetter (referent),

justitiesekreterare: handläggaren J. Weychert,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 19 juni 2014,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 Genom beslut 2012/397/EU av den 24 oktober 2011 om det statliga stödet SA 32600 (2011/C) – Frankrike – Omstruktureringsstöd till SeaFrance från SNCF (EUT L 195, 2012, s. 1) (nedan kallat det angripna beslutet) förklarade Europeiska kommissionen att det stöd till undsättning och omstrukturering av SeaFrance som Republiken Frankrike genomfört respektive planerade att genomföra till förmån för SeaFrance SA var oförenligt med den inre marknaden.
- 2 SeaFrance, som nu upplösts genom likvidation, var ett aktiebolag bildat enligt fransk rätt som till 100 procent ägdes av SNCF Participations SA, ett holdingbolag inom SNCF-koncernen, vilket i sin tur ägs till 100 procent av det affärsdrivande offentliga industriföretaget Société nationale des chemins de fer français (nedan kallat SNCF). SeaFrance utförde sjötransporttjänster avseende gods och passagerare mellan Calais (Frankrike) och Dover (Förenade kungariket). SeaFrances flotta bestod vid den tiden av 6 fartyg. I december 2009 hade bolaget 1 550 anställda och i augusti 2010 var antalet anställda 1 100.
- 3 SeaFrances finansiella situation försämrades stadigt från år 2008 bland annat på grund av det ofördelaktiga konjunkturläget, vilket kännetecknades av en mycket instabil växelkurs mellan euron och pundet, stigande oljepriser och en betydande nedgång i passagerar- och godstransporten över engelska kanalen. Dessa externa faktorer bidrog till att SeaFrances interna svårigheter förvärrades. De interna svårigheterna berodde bland annat på bolagets överskottskapacitet och för höga personalkostnader i förhållande till omsättningen. Flera protestaktioner ägde rum under år 2010, vilket ytterligare förvärrade bolagets situation.
- 4 I april 2010 inleddes ett ackordsförfarande avseende SeaFrance. Den 30 juni 2010 beslutades att det förfarandet skulle övergå i ett förenklat konkursförfarande. Av det angripna beslutet framgår att det under nämnda förfarande lämnades in tre anbud till Tribunal de commerce de Paris (Frankrike) i syfte att bevara verksamheten genom överlåtelse av samtliga eller en del av SeaFrances tillgångar. Det första anbudet, som ingavs gemensamt av två bolag inom sjötransportsektorn, avsåg övertagande av tre fartyg och 460 anställda mot den symboliska summan tre euro. Det andra anbudet avgavs av ett fackförbund som erbjöd sig att överta samtliga anställda och köpa SeaFrances fartyg för en symbolisk summa av en euro. Anbudet avsåg däremot inte övertagande av bolagets skulder. Det angripna beslutet innehåller inte någon redogörelse för villkoren i det tredje anbudet som avgavs av ett företag i sjöfartssektorn. SeaFrances förvaltare gjorde bedömningen att inte något av dessa anbud var godtagbart (skälen 10–15 i det angripna beslutet).
- 5 Efter det angripna beslutets antagande den 24 oktober 2011 inledde Tribunal de commerce de Paris, den 16 november 2011, ett likvidationsförfarande avseende SeaFrance. Under detta förfarande gavs på nytt tillfälle att avge anbud avseende övertagande av SeaFrances tillgångar och verksamhet men det enda anbud som lämnades ansågs inte godtagbart av SeaFrances förvaltare. Följaktligen inleddes likvidation av SeaFrances tillgångar, vilka kom att överlåtas till bolaget Eurotunnel.
- 6 SNCF bistod SeaFrance genom olika stödåtgärder från början av år 2009. Till att börja med ingick SNCF i februari 2009 ett likviditetsavtal med SeaFrance, vilket förlängdes i februari 2010. Vidare beviljade SNCF SeaFrance ett lån den 15 juli 2010 på [konfidentiellt]¹ miljoner euro för att bolaget skulle kunna utnyttja en köpoption avseende dess fartyg Berlioz och på så vis säkra äganderätten till denna tillgång.

1 — Konfidentiella uppgifter har utelämnats.

- 7 Därefter beviljade SNCF SeaFrance en kredit på [konfidentiellt] miljoner euro. De franska myndigheterna anmälde denna åtgärd till kommissionen den 12 juli 2010 såsom ett undsättningsstöd i den mening som avses i Gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter (EUT C 244, 2004, s. 2) (nedan kallade riktlinjerna för omstruktureringsstöd). Kommissionen godkände stödåtgärden i beslut C (2010) 5837 av den 18 augusti 2010 om statligt stöd N 309/2010 – Frankrike.
- 8 De franska myndigheterna anmälde slutligen den 18 februari 2011 till kommissionen, i enlighet med bestämmelserna i riktlinjerna för omstruktureringsstöd, ett planerat omstruktureringsstöd till förmån för SeaFrance, åtföljt av en plan för omstruktureringen. I omstruktureringsplanen föreskrevs bland annat en minskning av fartygskapaciteten från sex till fyra fartyg, anpassning av utbudet så att antalet årliga överfarter skulle minska med närmare 30 procent och indragning av 725 tjänster för att minska personalkostnadernas andel av omsättningen. Omstruktureringen skulle huvudsakligen finansieras med hjälp av ett statligt stöd i form av ett kapitaltillskott till SeaFrance med 223 miljoner euro som i sin helhet skulle genomföras av SNCF Participations.
- 9 Den 6 april 2011 mottog kommissionen ett klagomål från en av SeaFrances konkurrenter angående omstruktureringsstödet till bolaget. Den 22 juni 2011 underrättade kommissionen de franska myndigheterna om sitt beslut att inleda det formella granskningsförfarande som föreskrivs i artikel 108.2 FEUF angående dels det stöd till omstruktureringen av SeaFrance som anmälts den 18 februari 2011, dels de åtgärder som SNCF vidtagit dessförinnan, det vill säga likviditetsavtalet som ingåtts år 2009 och lånet på [konfidentiellt] miljoner euro som beviljats den 15 juli 2010 (nedan kallat beslutet att inleda det formella förfarandet). I samband med att en sammanfattning av det beslutet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 14 juli 2011 (EUT C 208, s. 8), uppmanade kommissionen dessutom berörda parter att inkomma med synpunkter enligt artikel 108.2 FEUF.
- 10 Genom skrivelser till kommissionen av den 14 juli, den 22 juli och den 19 augusti 2011 lämnade de franska myndigheterna sina iakttagelser angående de tvivel som uttryckts i beslutet att inleda det formella förfarandet, angående klagomålet och angående de berörda parternas synpunkter.
- 11 Därefter översände de franska myndigheterna genom skrivelse av den 12 september 2011 en modifierad omstruktureringsplan till kommissionen. Den planen innefattade bland annat avyttring av ytterligare ett fartyg, personalminskning med totalt 922 anställda, en kraftigare minskning av antalet överfarter och omorganisation av försäljnings- och marknadsföringsverksamheten för ytterligare besparingar. I syfte att bemöta de tvivel som kommissionen uttryckt i beslutet att inleda det formella förfarandet när det gäller SeaFrances eget bidrag till finansieringen av dess omstrukturering – vilket enligt kommissionen var otillräckligt och osäkert – innebar denna plan förändringar i fråga om åtgärderna för att finansiera omstruktureringen. Således skulle kapitaltillskottet begränsas till 166,3 miljoner euro och åtföljas av ett lån på 99,8 miljoner euro för att finansiera omstruktureringen. Ett annat lån på [konfidentiellt] miljoner euro föreskrevs också. Det lånet var avsett att ersätta det befintliga lånet på fartyget Molière för att möjliggöra ett förtida utnyttjande av köptionen avseende detta fartyg. Genom ett förtida utnyttjande av köptionen skulle SeaFrance redan i slutet av år [konfidentiellt] i stället för i slutet av år [konfidentiellt] kunna förvärva full äganderätt till den tillgången. Dessa två lån skulle ges till 6,05 procents ränta, med en löptid på 12 år och rak amortering.
- 12 Slutligen översände de franska myndigheterna genom skrivelse av den 3 oktober 2011 en ny version av den modifierade omstruktureringsplanen till kommissionen. Enligt denna nya version hade lånet på 99,8 miljoner euro minskats till 99,7 miljoner euro och vidare hade den räntesats på 6,05 procent som föreskrevs i den modifierade omstruktureringsplanen höjts till 8,55 procent.
- 13 Den 24 oktober 2011 antog kommissionen det angripna beslutet, vilket delgavs de franska myndigheterna samma dag. I skälen 16 och 17 i det angripna beslutet klargjorde kommissionen att beslutet avser dels de åtgärder som föreskrevs i den modifierade omstruktureringsplanen, det vill säga kapitaltillskottet till SeaFrance och de båda lånen på 99,7 miljoner euro respektive [konfidentiellt]

miljoner euro, dels det undsättningsstöd som kommissionen godkänt i sitt beslut av den 18 augusti 2010. Det angripna beslutet omfattar däremot varken likviditetsavtalet som SNCF beviljat SeaFrance eller lånet som bolaget beviljats för att kunna utnyttja köptionen avseende fartyget Berlioz (se ovan punkt 6). Dessa båda åtgärder är föremål för ett annat förfarande enligt artikel 108.2 FEUF som inletts den 22 juni 2011.

- 14 I artikeldelen i det angripna beslutet föreskrivs bland annat följande:

”Artikel 1

Kapitaltillskottet på 166,3 miljoner euro, lånet på 99,7 miljoner euro och lånet på [konfidentiellt] miljoner euro som [Frankrike], genom SNCF, planerar att genomföra i form av omstruktureringsstöd till förmån för SeaFrance utgör statliga stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget och är oförenliga med den inre marknaden.

Artikel 2

Det lån som Frankrike, genom SNCF, har beviljat SeaFrance såsom undsättningsstöd, som godkändes genom kommissionens beslut av den 18 augusti 2010, utgör ett statligt stöd som är oförenligt med den inre marknaden.

Artikel 3

1. Frankrike ska, genom SNCF, återkräva det stöd som anges i artikel 2 från stödmottagaren med tillägg av upplupen avtalsenlig ränta som ännu inte har betalats den dag då detta beslut delges.

...”

Förfarandet och parternas yrkanden

- 15 Republiken Frankrike väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 2 januari 2012.
- 16 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen (åttonde avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet.
- 17 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 19 juni 2014.
- 18 Vid förhandlingen företedde kommissionen en handling innehållande e-postkorrespondens mellan kommissionen och de franska myndigheterna som stöd för de argument som anförts för att bemöta den andra grunden för talan. Avdelningsordföranden beslutade att handlingen skulle föras till akten och anmodade Republiken Frankrike att lämna synpunkter i frågan om handlingen skulle tillåtas som bevisning och om dess innehåll senast den 26 juni 2014. Det förordnades att beslutet i frågan huruvida denna handling ska tillåtas som bevisning skulle anstå.
- 19 Republiken Frankrike lämnade sina synpunkter inom den föreskrivna fristen.
- 20 Det muntliga förfarandet avslutades den 3 juli 2014.
- 21 Republiken Frankrike har yrkat att tribunalen ska
- ogiltigförklara det angripna beslutet i dess helhet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

22 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

23 Tribunalen påpekar inledningsvis att de fyra grunder som Republiken Frankrike har åberopat till stöd för sin talan avser kommissionens bedömning av de båda lån på 99,7 miljoner euro respektive [*konfidentiellt*] miljoner euro som anges i den modifierade omstruktureringsplanen (nedan gemensamt kallade de aktuella lånen). Republiken Frankrike har inte bestritt att den åtgärd som består i ett kapitaltillskott till SeaFrance med 166,3 miljoner euro utgör statligt stöd.

24 Genom de två första grunderna har Republiken Frankrike gjort gällande att kommissionen har åsidosatt artikel 107.1 FEUF genom att beteckna de aktuella lånen som statligt stöd. Såvitt avser den tredje grunden har Republiken Frankrike gjort gällande att kommissionen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning och felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna genom att anse att omstruktureringsstödet var oförenligt med artikel 107.3 c FEUF, tolkad mot bakgrund av riktlinjerna för omstruktureringsstöd. Den fjärde grunden avser åsidosättande av artikel 345 FEUF.

Den första grunden: Feltolkning av begreppet statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF i det att kommissionen ansåg att bedömningen av huruvida de aktuella lånen var förnuftiga skulle ske tillsammans med undsättningsstödet och med rekapitaliseringen

25 Genom denna grund har Republiken Frankrike i allt väsentligt gjort gällande att kommissionen gjorde fel när den, vid tillämpningen av kriteriet om en privat investerare, ansåg att det skulle göras en samlad bedömning av de aktuella lånen, undsättningsstödet till SeaFrance och det kapitaltillskott till bolaget som anges i den modifierade omstruktureringsplanen.

26 Grunden består av två delar vilka avser felaktig tolkning respektive felaktig tillämpning i förevarande fall av dom av den 15 september 1998, BP Chemicals/kommissionen (T-11/95, REG, EU:T:1998:199) (nedan kallad domen i målet BP Chemicals).

27 Såvitt avser den första delgrunden har Republiken Frankrike i ansökan gjort gällande att de kriterier som fastställs i domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet BP Chemicals (EU:T:1998:199) inte kan tillämpas i ett formellt granskningsförfarande för att avgöra huruvida de åtgärder som är föremål för granskning kan skiljas från varandra, i den mån som den domen endast rör ett beslut att inte inleda ett formellt granskningsförfarande och inte tillämpningen i sak av principen om en privat investerare. Med hänsyn till domen av den 19 mars 2013, Bouygues och Bouygues Télécom/kommissionen (C-399/10 P och C-401/10 P, REU, EU:C:2013:175), fränföll Republiken Frankrike vid förhandlingen denna delgrund, vilket noterades i förhandlingsprotokollet.

28 Genom den andra delgrunden har Republiken Frankrike gjort gällande att kommissionen i förevarande fall har tillämpat domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet BP Chemicals (EU:T:1998:199) felaktigt och kommit till den oriktiga slutsatsen att de aktuella lånen faktiskt inte kunde skiljas från undsättningsstödet och rekapitaliseringen.

- 29 Tribunalen erinrar om att i och med att begreppet statligt stöd, såsom det definieras i artikel 107.1 FEUF, är av juridisk beskaffenhet och ska tolkas utifrån objektiva kriterier ska unionsdomstolen, i princip och med beaktande av såväl de konkreta omständigheterna i målet som den tekniska eller komplicerade karaktären av de bedömningar som kommissionen har gjort, utöva en fullständig kontroll i frågor som avser huruvida en åtgärd faller inom tillämpningsområdet för artikel 107.1 FEUF (se dom av den 22 december 2008, *British Aggregates/kommissionen*, C-487/06 P, REG, EU:C:2008:757, punkt 111 och där angiven rättspraxis, och dom av den 17 december 2008, *Ryanair/kommissionen*, T-196/04, REG, EU:T:2008:585, punkt 40 och där angiven rättspraxis).
- 30 För att en åtgärd som vidtas gentemot ett företag ska anses utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF måste fyra villkor vara uppfyllda. För det första måste det röra sig om en statlig åtgärd eller en åtgärd som vidtas med hjälp av statliga medel. För det andra måste denna åtgärd kunna påverka handeln mellan medlemsstaterna. För det tredje ska åtgärden medföra fördelar uteslutande för vissa företag eller vissa verksamhetssektorer. För det fjärde ska åtgärden snedvrider eller hota att snedvrider konkurrensen (se dom av den 29 september 2000, *CETM/kommissionen*, T-55/99, REG, EU:T:2000:223, punkt 39 och där angiven rättspraxis, se även, för ett liknande resonemang, dom av den 23 mars 2006, *Enirisorse*, C-237/04, REG, EU:C:2006:197, punkterna 38 och 39 och där angiven rättspraxis).
- 31 Det framgår emellertid också av fast rättspraxis att de villkor som en åtgärd ska uppfylla för att kunna anses vara ett stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF inte är uppfyllda om det mottagande företaget kunde få samma fördel som den som företaget fått genom statliga medel under förhållanden som motsvarar normala marknadsvillkor, varvid denna bedömning, beträffande offentliga företag, i princip ska ske med tillämpning av kriteriet om en privat investerare (dom av den 5 juni 2012, *kommissionen/EDF m.fl.* C-124/10 P, REU, EU:C:2012:318, punkt 78 och där angiven rättspraxis).
- 32 Enligt rättspraxis ska kommissionen då den tar ställning till tillämpningen av kriteriet om en privat investerare alltid undersöka samtliga relevanta omständigheter och det sammanhang i vilket transaktionen har gjorts (se dom av den 13 september 2010, *Grekland/kommissionen*, T-415/05, T-416/05 och T-423/05, REU, EU:T:2010:386, punkt 172 och där angiven rättspraxis).
- 33 När kriteriet om en privat investerare ska tillämpas på flera på varandra följande statliga ingripanden ska kommissionen ta ställning till huruvida ingripandena uppvisar så nära samband att det är omöjligt att skilja dem åt så att de, vid tillämpningen av artikel 107.1 FEUF ska betraktas som ett enda ingripande (se, för ett liknande resonemang, dom *Bouygues och Bouygues Télécom/kommissionen*, ovan punkt 27, EU:C:2013:175, punkt 103).
- 34 Bedömningen av huruvida flera på varandra följande statliga ingripanden kan skiljas åt ska ske mot bakgrund av de kriterier som fastställts i rättspraxis. Till dessa kriterier hör särskilt ingripandenas tidsföljd och syfte samt det mottagande företags situation vid tidpunkten för ingripandena (se för ett liknande resonemang, dom *Bouygues och Bouygues Télécom/kommissionen*, ovan punkt 27, EU:C:2013:175, punkt 104, och dom *BP Chemicals*, ovan punkt 26, EU:T:1998:199, punkterna 170–178).
- 35 Det ska vidare påpekas att kommissionens undersökning av huruvida en åtgärd uppfyller kriteriet om en privat aktör i en marknadsekonomi kan innefatta en komplicerad ekonomisk bedömning. När kommissionen antar en rättsakt som innefattar en komplicerad ekonomisk bedömning har den ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, och domstolsprövningen är begränsad till en kontroll av att reglerna för handläggning och motivering har följts, att det inte har skett felaktig rättstillämpning, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för rättsakten är materiellt riktiga och att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig samt att det inte förekommit maktmissbruk. I synnerhet ankommer det inte på tribunalen att ersätta beslutsfattarens ekonomiska bedömning med sin egen (se dom *Ryanair/kommissionen*, EU:T:2008:585, ovan punkt 28, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

- 36 Det är mot bakgrund av dessa principer som tribunalen ska pröva det huvudsakliga argument som Republiken Frankrike anfört inom ramen för den första grundens andra del. Med detta argument har Republiken Frankrike kritiserat att kommissionen inte undersökte alla de faktiska och rättsliga omständigheter som var relevanta vid bedömningen av huruvida de åtgärder som vidtagits till förmån för SeaFrance kunde skiljas åt, särskilt räntesatserna och säkerheterna för de aktuella lånen. Republiken Frankrike har sålunda gjort gällande att det var fel av kommissionen att i det angripna beslutet anta att de aktuella lånen inte kunde skiljas från rekapitaliseringen av SeaFrance och undsättningsstödet av det skälet att de hade samma syfte som rekapitaliseringen och de hade beviljats vid samma tidpunkt som denna samtidigt som SeaFrances situation var oförändrad. Detta antagande föranledde, enligt Republiken Frankrike, den oriktiga slutsatsen att en privat investerare inte skulle ha beviljat lånen.
- 37 Bedömningen av huruvida detta argument är välgrundat ska göras i två steg. Inledningsvis ska det prövas huruvida kommissionen korrekt bedömde att de aktuella lånen inte kunde särskiljas från rekapitaliseringen och undsättningsstödet och således inte, mot bakgrund av kriteriet om en privat investerare, kunde bedömas som självständiga åtgärder. Med andra ord ska det prövas om kommissionen korrekt har fastställt föremålet för tillämpningen av nämnda kriterium. Vidare ska det prövas huruvida kommissionen har tillämpat kriteriet om en privat investerare på de åtgärder som avses i det angripna beslutet på ett korrekt sätt.
- 38 När det gäller frågan huruvida kommissionen kom till en korrekt slutsats när den fann att de aktuella lånen inte kunde särskiljas från rekapitaliseringen och undsättningsstödet noterar tribunalen att kommissionen, i skäl 129 i det angripna beslutet, bemötte de franska myndigheternas argument att de aktuella lånen hade beviljats på marknadsmässiga villkor och följaktligen uppfyllde kriteriet om en privat investerare på följande sätt:
- ”... I detta fall har SNCF redan beviljat stöd till SeaFrance, i synnerhet undsättningsstödet, och planerar att bevilja ytterligare stöd, nämligen rekapitaliseringen. Syftet med lånen är detsamma som för de övriga stöden, nämligen att SeaFrance ska undsättas och omstruktureras. De beviljas vid en tidpunkt när SeaFrance är ett företag i svårigheter och samtidigt som omstruktureringsstödet. Detta säger sig självt när det gäller lånet på 99,7 miljoner euro, vars syfte precis som för rekapitaliseringen är att SeaFrance ska kunna möta sitt likviditetsbehov. Detta gäller dock även för lånet på [konfidentiellt] miljoner euro, vars syfte är att finansiera och tidigarelägga köpet av fartyget Molière enligt det finansiella leasingavtalet. Finansieringen av produktionsmedel, i detta fall fartyget, är nära förbundet med SeaFrances dagliga verksamhet. Genom att finansiera och tidigarelägga köpet enligt leasingavtalet vill SeaFrance minska sina verksamhetskostnader, vilket är ett led i företagets omstrukturering. Följaktligen är lånet på [konfidentiellt] miljoner euro också en del av SeaFrances omstrukturering.”
- 39 Därefter redogjorde kommissionen i skälen 130–132 för de regler som uttryckts i domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet BP Chemicals (EU:T:1998:199).
- 40 Slutligen analyserade kommissionen i skäl 133 frågan huruvida rekapitaliseringen utgjorde statligt stöd och konstaterade därvid att ”[m]ed hänsyn till att de två lånen har samma syfte som rekapitaliseringen, dvs. finansiering av omstruktureringskostnaderna, att företagets ekonomiska ställning inte har ändrats (företaget har svårigheter) och att lånen beviljats samtidigt som rekapitaliseringen, [kunde] inte lånen skäligen särskiljas från undsättningsstödet och rekapitaliseringen”.
- 41 Denna motivering synes förvisso kortfattad. Kommissionens konstateranden med avseende på åtgärdernas tidsföljd och syfte liksom SeaFrances situation bygger emellertid inte på någon oriktig bedömning.

- 42 När det gäller åtgärdernas tidsföljd är det nämligen ostridigt mellan parterna att de aktuella lånen beviljades samtidigt med rekapitaliseringen och att dessa tre åtgärder föreskrevs i samma omstruktureringsplan som ingetts till kommissionen för bedömning sex månader efter det att undsättningsstödet genomförts.
- 43 När det gäller SeaFrances situation är det likaså ostridigt att bolaget sedan år 2008 befann sig i stora ekonomiska svårigheter som den 30 juni 2010 – det vill säga innan undsättningsstödet anmäldes – ledde till att ett förenklat konkursförfarande inleddes. Detta konkursförfarande pågick till dess att likvidation av bolaget påbörjades efter det att det angripna beslutet antagits (se ovan punkterna 4, 5 och 7). SeaFrance befann sig således i stora ekonomiska svårigheter såväl när bolaget mottog undsättningsstödet som vid den tidpunkt då SNCF övervägde att genomföra tre andra åtgärder enligt omstruktureringsplanen till förmån för bolaget.
- 44 När det gäller syftet med åtgärderna framgår det att lånet på 99,7 miljoner euro hade samma syfte som rekapitaliseringen, nämligen att finansiera omstruktureringen. Med avseende på lånet på [konfidentiellt] miljoner euro har Republiken Frankrike anfört att syftet med det var att säkerställa äganderätten till en tillgång genom ett förtida utnyttjande av köptionen avseende fartyget Molière och att det lånet följaktligen hade ett annat syfte än rekapitaliseringen. Tribunalen anser att detta argument inte kan godtas. Kommissionen fann nämligen helt korrekt att nämnda lån var ett led i omstruktureringen av SeaFrance, eftersom det tjänade till att finansiera och tidigarelägga köpet av fartyget Molière och således var avsett att minska de verksamhetskostnader som sammanhänger med finansieringen av produktionsmedel. Kommissionen har dessutom i sitt svaromål helt korrekt påpekat att Republiken Frankrike, som har hävdatt att det enda syftet med nämnda lån var att ersätta en ansvarsförbindelse kopplad till de leasingavgifter som SeaFrance skulle betala enligt leasingavtalet, inte har anfört något som visar att SNCF, redan innan lånet beviljades, var direkt exponerat och betalningsskyldigt för nämnda leasingavgifter.
- 45 Flera av de omständigheter som kommissionen har angett i det angripna beslutet och som utgör en del av det sammanhang i vilket omstruktureringen av SeaFrance skulle ske stöder under alla omständigheter slutsatsen att det skulle göras en samlad bedömning av de aktuella lånen, undsättningsstödet och rekapitaliseringen mot bakgrund av kriteriet om en privat investerare.
- 46 I detta hänseende framgår det av det angripna beslutet att de franska myndigheterna – efter det att SNCF beviljat SeaFrance en kredit på [konfidentiellt] miljoner euro, vilken kommissionen godkänt som undsättningsstöd – den 18 februari 2011 framlade en första omstruktureringsplan avseende SeaFrance (skälen 1, 2 och 24 i det angripna beslutet). Denna plan som innefattade en enda stödåtgärd, nämligen ett kapitaltillskott till SeaFrance med 223 miljoner euro som i sin helhet skulle tecknas av SNCF Participations, blev föremål för kritik från kommissionen i beslutet att inleda det formella förfarandet, på grund av att SeaFrances eget bidrag till omstruktureringen var för lågt och osäkert (skälen 4, 24 och 149 i det angripna beslutet). Det framgår även av det angripna beslutet att de franska myndigheterna den 12 september 2011, som svar på denna kritik, framlade en modifierad omstruktureringsplan som innebar att det ursprungliga kapitaltillskott som skulle tecknas av SNCF Participations hade minskats till 166,3 miljoner euro varvid minskningen kompensades genom ett lån på 99,7 miljoner euro. Lånet skulle beviljas av SNCF och var avsett att utgöra en del av SeaFrances eget bidrag till omstruktureringen av bolaget (skälen 24, 27, 28 och 150 i det angripna beslutet). De aktuella lånen, särskilt lånet på 99,7 miljoner euro, framstår således som ett resultat av en omdisposition av den enda stödåtgärd som ursprungligen planerats.
- 47 Det framgår vidare av det angripna beslutet att SNCF, som agerade i dubbel egenskap av såväl stödgivare som finansör av SeaFrances eget bidrag, var den enda som tillhandahöll SeaFrance de medel som krävdes för att finansiera bolagets omstrukturering. Ingen privat investerare utanför SNCF-koncernen deltog nämligen tillsammans med SNCF i denna transaktion. Kommissionen angav i

detta avseende också att de franska myndigheterna, trots kommissionens förfrågningar, inte gav den något exempel på ett låneerbjudande från ett oberoende finansinstitut (skäl 138 i det angripna beslutet).

- 48 Det sammanhang i vilket SeaFrances omstrukturering skulle ske, särskilt ändringen av omstruktureringsplanen, visar således att de franska myndigheterna, i syfte att kompensera för den i stort sett fullständiga avsaknaden av eget bidrag till finansieringen av bolagets omstrukturering, i stället för att söka finna en extern investerare eller långgivare – eller på grund av att de inte fann någon sådan – lade fram en lösning som innebar att det var SNCF som ensamt tillhandahöll nästan hela det egna bidraget, närmare bestämt 99,7 miljoner euro av ett sammanlagt eget bidrag på [konfidentiellt] miljoner euro (se skäl 150 i det angripna beslutet och punkterna 63 och 79 nedan), varvid SNCF agerade som om det utgjorde en extern långgivare. En sådan lösning, som endast bygger på en omdisposition av den ursprungligen planerade stödåtgärden och på en dubbel roll för SNCF, som skulle agera, å ena sidan, som ett offentligt stödgivande organ via SNCF Participations och, å andra sidan, som en förment privat investerare – vilken skulle vara den enda privata investerare som bidrog till undsättningen och omstruktureringen av SeaFrance – kan inte godtas, eftersom den förhindrar en tillämpning av de regler om eget bidrag som föreskrivs i riktlinjerna för omstruktureringsstöd.
- 49 I motsats till vad Republiken Frankrike har gjort gällande utgör slutligen inte räntesatserna och säkerheterna för de aktuella lånen sådana relevanta omständigheter som borde ha beaktats vid kommissionens bedömning av huruvida lånen kunde särskiljas från rekapitaliseringen och undsättningsstödet. Bedömningen av villkoren för beviljande av de aktuella lånen ska nämligen göras i samband med bedömningen av lånens lönsamhet, det vill säga vid tillämpningen av kriteriet om en privat investerare. Bedömningen av huruvida de aktuella lånen kan särskiljas från de båda andra åtgärderna syftar däremot till att fastställa huruvida lånen ska betraktas som en självständig investering vid tillämpningen av kriteriet om en privat investerare eller om det kriteriet ska tillämpas på samtliga åtgärder som avses i det angripna beslutet, som helhet betraktade. Nämda bedömning utgör således ett led som föregår tillämpningen av kriteriet om en privat investerare.
- 50 Det framgår likaså av den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 33 att de formella skillnaderna mellan ett lån och en rekapitalisering, i motsats till vad Republiken Frankrike har hävdat, inte hindrar att det anses att de åtgärderna inte kan skiljas åt. Det är nämligen inte formen för de berörda statliga ingripandena som är avgörande utan den omständigheten att ingripandena, mot bakgrund av deras tidsföljd och syfte samt företagets situation vid tidpunkten för ingripandena, uppvisar ett så nära samband att det är omöjligt att skilja dem åt.
- 51 Vad vidare gäller tillämpningen av kriteriet om en privat investerare på de åtgärder som avses i det angripna beslutet ska det noteras att kommissionen i skälen 133 och 134 i det beslutet angav följande:
- ”(133) Frankrike bestrider inte att rekapitaliseringen utgör ett stöd, eftersom man inte kan få en sådan avkastning som en privat investerare skulle ha krävt. Detta framgår även av tabellen i skäl 35, som visar finansieringsbehovet för perioden 2011–2017. Företaget kan nämligen inte ge någon utdelning alls under denna period. Med hänsyn till de stora kostnader i form av räntebetalningar och amorteringar på de [aktuella lånen] och den låga vinstmarginal som man räknar med i omstruktureringsplanen, kommer denna situation med största sannolikhet att kvarstå även efter 2017, till dess att lånen är fullständigt återbetalade 2023. Men en privat investerare i en klassisk bransch som sjötransporter skulle inte acceptera att en investering på 166,3 miljoner euro inte gav någon avkastning alls under en tolvårsperiod. ...
- (134) Sett som en helhet är avkastningen på undsättningsstödet, rekapitaliseringen och de två lånen lägre än den avkastning som en privat investerare i en marknadsekonomi skulle kräva. Som redan klargjorts kan inte SNCF vänta sig någon avkastning på rekapitaliseringen före 2023. ...”

- 52 Tribunalen konstaterar att den analys som i skälen 133 och 134 i det angripna beslutet görs av den förväntade avkastningen av de åtgärder som avses i det beslutet är kortfattad och att den huvudsakligen rör rekapitaliseringen.
- 53 Kommissionen har dock gjort en korrekt tillämpning av kriteriet om en privat investerare på den helhet av oskiljaktiga åtgärder som består av de aktuella lånen, rekapitaliseringen och undsättningsstödet. Genom att beakta den inverkan som räntebetalningarna och återbetalningen av de aktuella lånen hade på rekapitaliseringens lönsamhet företog kommissionen nämligen en helhetsbedömning av den avkastning som SNCF, i egenskap av ensam privat investerare, kunde förvänta sig av de åtgärder som genomfördes eller planerades i samband med undsättningen och omstruktureringen av SeaFrance, som helhet betraktade. Således kunde kommissionen, utan att göra en uppenbart oriktig bedömning, slå fast att den totala förväntade avkastningen av denna helhet av oskiljaktiga åtgärder inte motsvarade en avkastning som en privat investerare skulle förvänta sig och kommissionen var därvid inte skyldig att göra en ingående bedömning av frågan huruvida villkoren för beviljande av vart och ett av de aktuella lånen motsvarade marknadsmässiga villkor.
- 54 Av de skäl som angetts ovan i punkt 48 utgör dessutom de omständigheter avseende villkoren för SeaFrances omstrukturering som nämnts ovan i punkterna 46 och 47 stöd för slutsatsen att en privat investerare i en marknadsekonomi inte skulle ha beviljat SeaFrance alla de åtgärder som anges i det angripna beslutet och som SNCF vidtagit till förmån för bolaget.
- 55 Av det ovan anförda följer att kommissionen, i enlighet med den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 32, har gjort en samlad bedömning av det sammanhang i vilket SeaFrance beviljades de aktuella lånen. Det följer även att kommissionen, i motsats till vad Republiken Frankrike har gjort gällande, inte antog utan visade – mot bakgrund av de aktuella lånens syfte och tidsföljd samt det mottagande företagets situation, samtidigt som alla andra relevanta omständigheter i ärendet beaktades, exempelvis förändringen av omstruktureringsplanen, SNCFs dubbla roll och frånvaron en privat investerare utanför SNCF-koncernen – att de aktuella lånen inte skäligen kunde särskiljas från rekapitaliseringen av SeaFrance eller från den kredit som bolaget beviljades såsom undsättningsstöd och därigenom anses utgöra en självständig investering mot bakgrund av kriteriet om en privat investerare.
- 56 Av det ovan anförda följer också att den franska staten, genom att via SNCF samtidigt bevilja SeaFrance de aktuella lånen, rekapitaliseringen och undsättningsstödet, har gett SeaFrance en fördel som bolaget inte skulle ha kunna få under normala marknadsvillkor. Kommissionen drog således en helt korrekt slutsats när den i skäl 142 i det angripna beslutet slog fast att nämnda lån utgjorde statligt stöd.
- 57 Republiken Frankrikes argument grundade på kommissionens tidigare praxis påverkar inte denna slutsats.
- 58 Det följer nämligen av rättspraxis att bedömningen av om en viss åtgärd ska anses utgöra statligt stöd uteslutande ska göras inom ramen för artikel 107.1 FEUF och inte med hänsyn till en beslutspraxis som kommissionen uppges ha tillämpat tidigare (dom av den 15 november 2011, kommissionen/Government of Gibraltar och Förenade kungariket, C-106/09 P och C-107/09 P, REU, EU:C:2011:732, punkt 136). Det skulle för övrigt vara synnerligen vanskligt att grunda sig på kommissionens tidigare praxis på området för undsättnings- och omstrukturingsstöd, inom vilket bedömningen av varje enskilt fall i hög grad beror på stödmottagarens individuella ekonomiska situation, det allmänna ekonomiska läget i den sektor där stödmottagaren är verksam och den lagstiftning som gäller inom den sektorn.
- 59 Följaktligen kan Republiken Frankrike inte hänvisa till kommissionens tidigare praxis för att visa att den har gjort en oriktig bedömning av förekomsten av statligt stöd i förevarande fall.

- 60 Den prövning i sak av dessa argument som redovisas nedan visar under alla förhållanden inte att det angripna beslutet är behäftat med något fel.
- 61 Republiken Frankrike har gjort gällande att kommissionens tidigare praxis inte kan motivera att den lösning som slogs fast i domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet BP Chemicals (EU:T:1998:199) ska anses vara allmängiltig. I beslutet av den 26 maj 2010 om stöd till omstrukturering av SNCBs godstransportverksamhet (nr 726/2009) (nedan kallat beslutet om SNCB-godstransport), som rörde stöd från ett moderbolag under förhållanden som liknade dem som undersöktes i det angripna beslutet, hade kommissionen sålunda inte företagit en helhetsbedömning av stödåtgärderna utan hade i stället medgett att ett lån som SNCB beviljat sitt nya dotterbolag i samband med omstrukturering av godstransportverksamheten tillsammans med ett kapitaltillskott till dotterbolaget hade beviljats på marknadsvillkor. Det lånet utgjorde således inte statligt stöd och kunde därför beaktas som dotterbolagets eget bidrag till omstruktureringen. Enligt Republiken Frankrike strider denna skillnad i bedömningen av liknande fall, vilken inte kan förklaras med att de tillämpliga bestämmelserna skiljer sig åt, mot principerna om rättssäkerhet, god förvaltning och likabehandling.
- 62 Tribunalen konstaterar att Republiken Frankrike, genom sitt argument grundat på beslutet om SNCB-godstransport, i allt väsentligt har kritiserat kommissionen för att den i det angripna beslutet inte godtog att det lån på 99,7 miljoner euro som SNCF beviljat SeaFrance kunde utgöra en del av SeaFrances eget bidrag till omstruktureringen trots att kommissionen i beslutet om SNCB-godstransport fann att ett lån som SNCB beviljat sitt dotterbolag för godstransport inte utgjorde statligt stöd, eftersom det beviljats på marknadsvillkor, och kunde inräknas i dotterbolagets eget bidrag till finansiering av omstruktureringen.
- 63 I detta avseende ska det inledningsvis påpekas att omstruktureringen av SNCB:s godstransportverksamhet, till skillnad från omstruktureringen av SeaFrance, inte skedde inom ramen för undsättning av ett företag i svårigheter utan i samband med en omfattande industriell och ekonomisk omstrukturering av den berörda sektorn. Utöver denna omständighet ska det noteras att de tillämpliga bestämmelserna skiljer sig åt i betydande omfattning. Omstruktureringen av SNCB:s godstransportverksamhet reglerades av gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till järnvägsföretag (EUT C 184, 2008, s. 13). Dessa riktlinjer utgör ett specifikt regelverk för järnvägssektorn, som innebär ett undantag från den ordning som inrättas genom riktlinjerna för omstruktureringsstöd, särskilt vad gäller storleken på stödmottagarens eget bidrag. I punkt 82 i dessa riktlinjer föreskrivs nämligen att kommissionen kan godkänna mindre egna bidrag än de som föreskrivs i riktlinjerna för omstruktureringsstöd. Det var mot denna bakgrund som kommissionen godkände ett eget bidrag från SNCB:s dotterbolag för godstransport som utgjorde mellan 15 och 25 procent av finansieringsbehovet vid omstruktureringen (se skälen 246–249 i beslutet om SNCB-godstransport). Vidare är det förvisso riktigt att kommissionen i beslutet om SNCB-godstransport godtog att en del av det egna bidraget från SNCBs dotterbolag för godstransport utgjordes av ett lån från SNCB på marknadsvillkor. Det framgår dock av skäl 113 i det beslutet att nämnda dotterbolag, för att täcka finansieringsbehovet, också behövde avtala om en extern kredit hos ett kreditinstitut med en limit på 50 miljoner euro. Till skillnad från vad som var fallet vid SeaFrances omstrukturering innebar sålunda planen för omstrukturering av SNCB:s godstransportverksamhet ett ingripande av aktörer utanför SNCB-koncernen. Slutligen ska det noteras att det lånebelopp som SNCB skulle bevilja dotterbolaget för godstransport utgjorde en relativt liten andel av det egna bidraget. Lånet uppgick nämligen till 25 miljoner euro och det egna bidraget från dotterbolaget för godstransport var 135 miljoner euro, varvid den sammanlagda kostnaden för omstruktureringen uppgick till omkring 490 miljoner euro (se skäl 248 i beslutet om SNCB-godstransport). Enligt den modifierade omstruktureringsplanen avseende SeaFrance motsvarade däremot lånet på 99,7 miljoner mellan 85 och 90 procent av SeaFrances eget bidrag till finansieringen av bolagets omstrukturering, i och med att detta bidrag totalt uppgick till [konfidentiellt] miljoner euro, varvid den sammanlagda kostnaden för omstruktureringen uppgick till [konfidentiellt] miljoner euro (se skälen 35 och 150 i det angripna beslutet).

- 64 Av dessa överväganden följer att de situationer som kommissionen tog ställning till i beslutet om SNCB-godstransport respektive i det angripna beslutet inte liknade varandra, i motsats till vad Republiken Frankrike har gjort gällande. En föregiven skillnad i bedömningen av dessa situationer kan följaktligen inte anses strida mot principerna om rättssäkerhet, god förvaltning och likabehandling.
- 65 Republiken Frankrike har dessutom hävdatt att kommissionen, i tidigare beslut, åtskilt olika åtgärder som tillkännagetts samtidigt och skilt dem från varandra vid tillämpningen av kriteriet om en privat investerare. Republiken Frankrike har därvid åberopat kommissionens beslut 2009/613/EG av den 8 april 2009 om de stödåtgärder C 7/07 (ex NN 82/06 och NN 83/06) som Storbritannien har genomfört för Royal Mail (EUT L 210, s. 16) (nedan kallat beslutet om Royal Mail). I det beslutet hade kommissionen, enligt Republiken Frankrike, särskilt olika stödåtgärder till förmån för Royal Mail på grund av att de hade olika syften. Republiken Frankrike har också åberopat kommissionens beslut 2009/973/EG av den 13 juli 2009 om omstruktureringsstödet till Combis AS (EUT L 345, s. 28) (nedan kallat beslutet om Combis). I det beslutet hade kommissionen, enligt Republiken Frankrike, funnit att två kapitaltillskott som genomförts i maj 1999 och i januari 2001 skulle anses utgöra två separata åtgärder, trots att den stödgivande regeringen hade ansett att åtgärderna hade samma syfte, nämligen omstrukturering och rekapitalisering av Combis AS inför bolagets privatisering.
- 66 I beslutet om Royal Mail fann kommissionen visserligen, oaktat de argument som anförts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, att de åtgärder som Förenade kungariket år 2007 vidtagit avseende Royal Mail – det vill säga ändringen av lånefaciliteterna, en åtgärd avseende pensionsplanen för Royal Mails anställda och ett aktieägarlån – skulle skiljas från varandra vid bedömningen enligt kriteriet om en privat investerare. Det framgår dock av skälen 101 och 102 i beslutet om Royal Mail att denna slutsats grundade sig på en ingående undersökning av åtgärdernas beskaffenhet, syfte och tidsföljd i punkterna 5.2, 5.3 och 5.4 i det beslutet. Av denna undersökning drog kommissionen slutsatsen att 2007 års lånefaciliteter utgjorde en fortsättning på de åtgärder som beviljats redan år 2003, medan pensionsåtgärden införts år 2007. På grund av den särskilda beskaffenheten av stödet till pensionsplanens finansiering omfattades inte heller den åtgärden av reglerna om omstruktureringsstöd. Vad gäller aktieägarlånet fann kommissionen att det hade beviljats efter de andra åtgärderna och att det hade ett annat syfte.
- 67 Vad gäller beslutet om Combis räcker det att påpeka att kommissionen underkände Konungariket Danmarks argument att de två kapitaltillskott som genomfördes åren 1999 och 2001 till förmån för Combis utgjorde en enda stödåtgärd och borde bedömas gemensamt, med den huvudsakliga motiveringen att det första av dessa båda kapitaltillskott inte hade anmälts till kommissionen och inte omfattades av en omstruktureringsplan som uppfyllde kraven i då gällande regler och att det därför skulle anses utgöra olagligt stöd som var oförenligt med den inre marknaden (se skälen 287, 318 och 328 i beslutet om Combis).
- 68 En undersökning av de beslut som Republiken Frankrike åberopat visar således endast att såväl den omständigheten att kommissionen inte tillämpade det resonemang som bygger på domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet BP Chemicals (EU:T:1998:199) i beslutet om SNCB-godstransport, som den omständigheten att kommissionen i besluten om Royal Mail och Combis på grundval av detta resonemang underkände Förenade kungarikets och Konungariket Danmarks argument och beslutade att särskilja de åtgärder som behandlades i dessa beslut vid bedömningen av dem, har sin förklaring i de särskilda omständigheterna i vart och ett av dessa beslut, vilka omständigheter inte är jämförbara med de här aktuella omständigheterna.
- 69 Av det ovan anförda följer att talan inte kan bifallas såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av begreppet statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF i det att kommissionen oriktigt fann att de franska myndigheterna inte hade visat att de aktuella lånen, bedömda var för sig, hade beviljats till marknadsränta

- 70 Genom den andra grunden har Republiken Frankrike hävdat att kommissionen gjorde en oriktig bedömning när den fann att de aktuella lånen, bedömda var för sig, inte hade beviljats till marknadsränta. De argument som Republiken Frankrike har anfört inom ramen för denna grund bygger på påståendet att det ska anses att ett lån beviljat av ett offentligt organ med en räntesats som motsvarar den ränta som kommissionen fastställt i sitt meddelande av den 19 januari 2008 om en översyn av metoden för att fastställa referens- och diskonteringsräntor (EUT C 14, 2008, s. 6) (nedan kallat meddelandet om referensräntor) har beviljats till marknadsränta. Ett sådant lån ger således inte mottagaren någon fördel och kan inte anses utgöra statligt stöd.
- 71 Grunden består av två delar genom vilka Republiken Frankrike har kritiserat kommissionen dels för att den inte ansåg att meddelandet om referensräntor var tillämpligt, dels för att den kom till den oriktiga slutsatsen att räntesatserna borde ha legat på omkring 14 procent för att vara marknadsmässiga.
- 72 I detta avseende påpekar tribunalen att det var för fullständighetens skull som kommissionen gjorde en separat bedömning i det angripna beslutet av de aktuella lånen vad gäller frågan huruvida den tillämpliga räntesatsen överensstämde med marknadsmässig ränta. I skäl 134 i det angripna beslutet slog kommissionen nämligen först fast att lånen utgjorde statligt stöd, eftersom de vid en bedömning tillsammans med rekapitaliseringen och undsättningsstödet inte gav SNCF en sådan avkastning som en privat investerare i en marknadsekonomi skulle kräva, och därefter angav den i samma skäl att "[ä]ven om avkastningen på de två lånen var för sig skulle uppfylla marknadsvillkoren – quod non –, skulle inte detta vara tillräckligt för att åtgärderna i sin helhet sk[ulle] anses vara förenliga med principen om en privat investerare i en marknadsekonomi". I skälen 135–141 i det angripna beslutet tog kommissionen vidare ställning till frågan vilken räntesats som borde gälla för de aktuella lånen – bedömda var för sig – för att de skulle uppfylla marknadsmässiga villkor. Denna bedömning ledde till att kommissionen slog fast att en sådan räntesats borde ligga på omkring 14 procent, vilket är högre än de 8,5 procent som de franska myndigheterna föreslagit.
- 73 Om vissa av de skäl som ligger till grund för ett beslut i sig är tillräckliga för att motivera beslutet, påverkar, enligt rättspraxis, eventuella fel i andra delar av motiveringen till rättsakten i vart fall inte beslutets artikeldel. Det följer vidare av fast rättspraxis att en grund som inte kan medföra att sökandens yrkande om ogiltigförklaring ska bifallas saknar verkan och ska lämnas utan avseende, även om det finns stöd för den (se beslut av den 26 februari 2013, Castiglioni/kommissionen, T-591/10, EU:T:2013:94, punkterna 44 och 45 och där angiven rättspraxis). I förevarande fall följer det av punkterna 55 och 56 ovan att kommissionen gjorde en riktig bedömning när den fann att de aktuella lånen inte kunde särskiljas från rekapitaliseringen och undsättningsstödet och att dessa åtgärder, vid en samlad bedömning, utgjorde statligt stöd. Eventuella fel som kommissionen kan ha begått vid en bedömning av de aktuella lånen var för sig kan således inte påverka lagenligheten av det angripna beslutet. Republiken Frankrikes andra grund saknar följaktligen verkan och ska lämnas utan avseende. Det saknas därvid anledning att pröva huruvida den handling som kommissionen åberopat vid förhandlingen ska tillåtas som bevisning (se ovan punkt 18).

Den tredje grunden: Felaktig rättstillämpning och felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna i det att kommissionen ansåg att omstruktureringsstödet var oförenligt med artikel 107.3 c FEUF tolkad mot bakgrund av riktlinjerna för omstruktureringsstöd

- 74 Såvitt avser den tredje grunden har Republiken Frankrike gjort gällande att kommissionen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning och felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna när den tog ställning till huruvida stödet till omstrukturering av SeaFrance var förenligt med den inre marknaden, i den mån som kommissionen fann att kravet enligt riktlinjerna för omstruktureringsstöd på att det ska lämnas ett reellt eget bidrag, fritt från stöd, som är så stort som möjligt inte var uppfyllt.
- 75 Tribunalen erinrar härvid om de regler för det egna bidraget som fastställs i punkterna 7, 43 och 44 i riktlinjerna för omstruktureringsstöd.
- 76 I punkt 7 i riktlinjerna för omstruktureringsstöd föreskrivs inledningsvis att "[i]nom ramen för [översynen av 2004 års riktlinjer för omstruktureringsstöd] är det lämpligt att med större tydlighet betona principen att [bidraget från den som avses med omstrukturen] måste vara reellt och fritt från stöd" och att "[b]idragstagarens insats tjänar ett dubbelt syfte: dels att visa att marknaderna (ägare, långivare) tror på att företaget åter skall kunna bli lönsamt inom rimlig tid, dels att garantera att omstruktureringsstödet begränsas till det minimum som krävs för att återställa lönsamheten och samtidigt begränsa snedvridningen av konkurrensen."
- 77 Vidare anges i punkt 43 i riktlinjerna för omstruktureringsstöd att "[s]tödbeloppet och stödnivån skall begränsas till vad som är absolut nödvändigt för att möjliggöra en omstrukturering med hänsyn till de finansiella resurserna hos företaget, aktieägarna eller den företagsgrupp som företaget tillhör. ... Därför skall de stödmottagande företagen i väsentlig utsträckning bidra till omstrukturen med egna medel, inbegripet genom försäljning av tillgångar som inte är oundgängliga för företagets överlevnad, eller genom extern finansiering på marknadsmässiga villkor. Ett sådant bidrag är ett tecken på att marknaden tror på att lönsamheten verkligen kan återställas. Sådana bidrag skall vara reella, dvs. faktiska, exklusive alla väntade vinster såsom kassaflöden och de skall vara så stora som möjligt".
- 78 I punkt 44 i riktlinjerna för omstruktureringsstöd fastställs slutligen nedre tröskelvärden för det egna bidrag som krävs. För stora företag ska det egna bidraget uppgå till minst 50 procent av finansieringsbehovet vid omstrukturen. I den punkten anges också att kommissionen i undantagsfall kan godkänna ett mindre eget bidrag.
- 79 I förevarande fall angav kommissionen i skäl 150 i det angripna beslutet att SeaFrances eget bidrag till omstrukturen, enligt den modifierade omstruktureringsplanen, uppgick till [konfidentiellt] miljoner euro och bestod av ett lån på 99,7 miljoner euro och intäkterna från avyttringen av tre fartyg, vilka uppgick till [konfidentiellt] miljoner euro. Med utgångspunkt i två omständigheter undantog kommissionen lånet på 99,7 miljoner euro från SeaFrances eget bidrag.
- 80 För det första angav kommissionen i skälen 158 och 160 i det angripna beslutet att såväl lånet på [konfidentiellt] miljoner euro som lånet på 99,7 miljoner euro utgjorde statligt stöd och alltså inte kunde anses vara ett eget bidrag som ska vara fritt från stöd.
- 81 För det andra angav kommissionen i skälen 161 och 163 i det angripna beslutet att under alla omständigheter har det egna bidraget, enligt punkterna 7 och 43 i riktlinjerna för omstruktureringsstöd, till syfte att visa att marknaderna tror på att det stödmottagande företaget åter ska kunna bli lönsamt. Eftersom den myndighet som beviljade stödet och stödmottagarens moderbolag var en och samma juridiska person, det vill säga SNCF, och åtgärderna i fråga vidtogs samtidigt kunde inte detta syfte uppnås om det inte fanns något faktiskt bidrag från en annan investerare eller långivare än SNCF. Enligt kommissionen visar inte agerandet hos den myndighet som beviljar stödet att marknaderna tror på att företaget åter ska kunna bli lönsamt.

- 82 Av detta drog kommissionen slutsatsen, i skäl 165 i det angripna beslutet, att den del av SeaFrances egna bidrag som var fritt från stöd uppgick till [konfidentiellt] miljoner euro, det vill säga mindre än [konfidentiellt] procent av omstruktureringskostnaderna, och att det var otillräckligt med hänsyn till punkt 44 i riktlinjerna för omstruktureringsstöd.
- 83 I detta avseende har Republiken Frankrike hävdad att lånet på 99,7 miljoner euro inte utgör statligt stöd och att det var fel av kommissionen att undanta det lånet från SeaFrances eget bidrag.
- 84 Vidare har Republiken Frankrike hävdad att det för att kraven enligt kommissionens riktlinjer ska vara uppfyllda räcker att den finansiering som är tänkt att utgöra det egna bidraget är reell, så stor som möjligt och fri från stöd. Republiken Frankrike anser att kommissionen, genom att hävda att det egna bidraget också ska visa att marknaderna tror på att det stödmottagande företaget åter ska kunna bli lönsamt, har upphöjt denna tro till ett särskilt villkor, som läggs till kravet på att det egna bidraget ska vara fritt från stöd. Enligt Republiken Frankrike har kommissionen därigenom feltolkat begreppet eget bidrag.
- 85 Slutligen har Republiken Frankrike hävdad att kommissionen har feltolkat begreppet eget bidrag genom att i skälen 161, 163 och 164 i det angripna beslutet påstå att det inte genom SNCFs finansiering av SeaFrances omstrukturering visas att marknaderna tror på att SeaFrance åter ska kunna bli lönsamt, särskilt på grund av att den myndighet som beviljade stödet och stödmottagarens moderbolag, finansiären, var en och samma juridiska person.
- 86 Det framgår av prövningen av den första grunden att kommissionen gjorde en riktig bedömning när den fann att de aktuella lånen, rekapitaliseringen och undsättningsstödet vid en samlad bedömning utgjorde statligt stöd. Tribunalen finner följaktligen att det var rätt av kommissionen att undanta lånet på 99,7 miljoner euro från SeaFrances eget bidrag och det saknas därvid anledning att pröva de övriga argument som Republiken Frankrike anfört.
- 87 Republiken Frankrike har till sist hävdad att kommissionens påpekande i skäl 166 i det angripna beslutet att de franska myndigheterna inte hade åberopat undantagsklausulen i punkt 44 i riktlinjerna för omstruktureringsstöd och inte heller tillhandahållit några bevis för att det skulle råda något undantagsfall är felaktigt.
- 88 Detta argument kan inte godtas. Visserligen hänvisade de franska myndigheterna i anmälan av den 18 februari 2011 och i skrivelsen av den 12 september 2011 kortfattat till punkt 44 i riktlinjerna för omstruktureringsstöd, enligt vilken kommissionen, i undantagsfall och i samband med särskilt svåra omständigheter som ska påvisas av medlemsstaten, kan godkänna ett eget bidrag som är lägre än de 50 procent som gäller för stora företag.
- 89 Som skäl för att undantagsklausulen i nämnda punkt skulle tillämpas angav emellertid de franska myndigheterna endast att den ekonomiska kris som drabbat Förenade kungariket och åtstramningen på finansmarknaderna medförde särskilt svåra omständigheter för SeaFrance samt att kommissionen i beslutet om SNCB-godstransport hade godkänt ett eget bidrag på mellan 15 och 25 procent. I och med att den ekonomiska krisen och åtstramningen på finansmarknaderna påverkar samtliga företag kan de inte anses utgöra ett undantagsfall eller särskilt svåra omständigheter i fråga om ett enskilt företag. Det går inte heller att visa att det rör sig om ett undantagsfall eller särskilt svåra omständigheter för det företag som mottar omstruktureringsstödet genom att åberopa ett precedensfall i form av kommissionens tidigare beslutspraxis. Kommissionen gjorde följaktligen en riktig bedömning när den fann att de franska myndigheterna inte hade tillhandahållit några bevis för att det förelåg sådana omständigheter.
- 90 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.

Den fjärde grunden: Åsidosättande av artikel 345 FEUF

- 91 Republiken Frankrike har genom den fjärde grunden gjort gällande att kommissionen har åsidosatt artikel 345 FEUF, i vilken det föreskrivs att fördragen inte i något hänseende ska ingripa i medlemsstaternas egendomsordning och i vilken det enligt rättspraxis stadgas en princip om likabehandling av, å ena sidan, företag som helt eller delvis är statsägda eller offentliga inrättningar och, å andra sidan, privatägda företag.
- 92 Såvitt avser denna grund har Republiken Frankrike som huvudsakligt argument hävdad att kommissionen har åsidosatt denna likabehandlingsprincip i den mån det framgår av det angripna beslutet att ett företag i svårigheter som är dotterbolag till ett offentligt företag, för att ha rätt till omstruktureringsstöd måste finna finansiering på marknaden hos långivare utanför den egna koncernen som komplettering till det mottagna stödet. Under samma omständigheter skulle dock ett dotterbolag i en privatägd koncern kunna förlita sig på stöd från det offentliga och bidrag från sin aktieägare för att finansiera omstrukturen utan att det därvid är nödvändigt att visa att finansieringen är förnuftig. Kommissionen har således grundat sitt beslut på en presumtion att en offentlig aktieägars beteende inte är marknadsmässigt. Kommissionens åsidosättande i det angripna beslutet av principen om likabehandling av offentliga och privatägda företag visar sig i det att kommissionen vägrade beakta de specifika särdragen i de lån som SNCF erbjöd i samband med tillämpningen av kriteriet om en privat investerare. Enligt Republiken Frankrike följer det således av det angripna beslutet att ett sådant företag som SeaFrance, som till 100 procent ägs av ett offentligt företag, inte har möjlighet att ta emot ett lån från sin enda aktieägare om den aktieägaren också genomför en rekapitalisering av företaget.
- 93 Republiken Frankrikes argument bygger på en oriktig tolkning av principen om likabehandling av offentliga respektive privatägda företag och på en felbedömning av den betydelse som kriteriet om en privat investerare har vid tillämpningen av den principen. Argumentet ska således underkännas.
- 94 Det ska noteras att kriteriet om en privat investerare är en utveckling av principen om att den privata och den offentliga sektorn ska behandlas lika, vilken innebär att kapital som staten direkt eller indirekt ställer till ett företags förfogande under omständigheter som motsvarar normala marknadsvillkor inte kan betecknas som statligt stöd (se dom av den 12 december 1996, *Air France/kommissionen*, T-358/94, REG, EU:T:1996:194, punkt 70 och där angiven rättspraxis). En tillämpning av detta kriterium gör det således möjligt att förhindra att diskriminering sker genom att en fördel som ges ett företag med hjälp av statliga medel, men på marknadsmässiga villkor, anses utgöra statligt stöd endast på grund av att medlen härrör från staten.
- 95 Kommissionen har i förevarande fall inte grundat sitt beslut på en presumtion att en offentlig aktieägars beteende inte är marknadsmässigt, utan på ett konstaterande att de aktuella lånen kunde utgöra statligt stöd, eftersom de härrörde från statliga medel. För att undvika att lånen automatiskt ansågs utgöra statligt stöd, vilket skulle ha utgjort ett sådant åsidosättande av likabehandlingsprincipen som Republiken Frankrike har gjort gällande, undersökte kommissionen dem mot bakgrund av kriteriet om en privat investerare. Kommissionen konstaterade sålunda att lånen inte kunde skiljas från de andra åtgärder som den franska staten genomfört eller planerade att genomföra, via SNCF, till förmån för SeaFrance och att dessa åtgärder och lån, vid en samlad bedömning, inte uppfyllde kriteriet om en privat investerare.
- 96 Den omständigheten att SeaFrance inte hade möjlighet att ta emot ett lån från sin enda aktieägare i och med att den aktieägaren också genomförde en rekapitalisering av företaget innebär följaktligen inte ett åsidosättande av principen om likabehandling av privatägda och offentliga företag utan är en följd av en korrekt tillämpning av kriteriet om en privat investerare.
- 97 Republiken Frankrike kan inte heller vinna framgång med de övriga argument den anfört såvitt avser förevarande grund.

- 98 För det första anser Republiken Frankrike att kommissionen åsidosatte principen om likabehandling av offentliga och privatägda företag när den, med hänvisning till att lånen på 99,7 miljoner euro och på [konfidentiellt] miljoner euro inte erbjudits av en aktör utanför SNCF, anmodade de franska myndigheterna att inge ett exempel på ett låneerbjudande från ett oberoende finansinstitut, en räntenotering eller ett ränteförslag från en kommersiell bank, i stället för att på lånen tillämpa en räntesats som följer av meddelandet om referensräntor.
- 99 Detta argument visar på intet sätt att kommissionen har åsidosatt principen om likabehandling. Kommissionens förfrågningar ska endast anses utgöra åtgärder för att kontrollera att de aktuella lånen uppfyller kriteriet om en privat investerare, vilka vidtas i enlighet med den rättspraxis som innebär att kommissionen, om det visar sig att det kriteriet kan vara tillämpligt, ska förelägga den berörda medlemsstaten att inkomma med alla relevanta upplysningar som gör det möjligt för kommissionen att pröva om rekvisiten för detta kriteriums tillämplighet och tillämpning är uppfyllda (se, för ett liknande resonemang, dom kommissionen/EDF m.fl. ovan punkt 31, EU:C:2012:318, punkt 104).
- 100 För det andra har kommissionen, enligt Republiken Frankrike, åsidosatt principen om likabehandling av offentliga företag och privatägda företag genom att finna att de aktuella lånen inte kunde anses utgöra ett eget bidrag från SeaFrance till bolagets omstrukturering endast på grund av att de inte erbjudits av en aktör utanför SNCF.
- 101 Detta argument bygger på en oriktig tolkning av det angripna beslutet. Såsom det har angetts ovan i punkt 80 undantog kommissionen lånet på 99,7 miljoner euro från det egna bidraget på grund av att det inte kunde anses att lånet var fritt från stöd.
- 102 Av det ovan anförda följer att talan inte kan bifallas såvitt avser den fjärde grunden.
- 103 Följaktligen ska talan ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 104 Enligt artikel 87.2 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet ska den förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med kommissionens yrkande.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande:

- 1) Talan ogillas.**
- 2) Republiken Frankrike ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Gratsias

Kancheva

Wetter

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 15 januari 2015.

Underskrifter